Analize și opinii

Adrian Onciu: FĂRĂ ILUZII

Acum 21 minute   20 Vizualizari   3 Timp de citire

Tocmai se desfășoară negocieri dure ruso-americane cu privire la cum ar trebui să arate lumea post-război.
Teoria maximalistă a celor două extreme din spațiul public arată fie o prăbușire a dolarului și implicit a economiei SUA, simultan cu înaintarea trupelor rusești până la granița cu Rep. Moldova, fie un colaps al Rusiei, cu recuperarea teritoriilor pierdute de Ucraina. Ambele viziuni sunt foarte puțin probabile.
Joe Biden și-a schimbat deja discursul de la ”Vom sprijini Ucraina atât timp cât va fi necesar”, până la ”(…) atât timp cât vom putea”. Simultan, Vladimir Putin plusează ca la poker. Președintele rus a reiterat recent oferta către România, Ungaria și Polonia de a-și recupera teritoriile dăruite Ucrainei de Stalin și Uniunea Sovietică, știind foarte bine că propunerea are zero șanse de a fi luată în calcul. În realitate, Moscova îi transmite Kievului că doar Rusia îi poate garanta integritatea teritorială. Și ucrainenii ar face bine să se așeze la masa negocierilor, dacă vor să-și securizeze granițele până nu devine prea târziu.
”(…) Dacă nu vor, foarte bine. Istoria le va pune pe toate la locul lor. Noi nu vom mișca un deget. Nu ne vom amesteca, dar nu îi vom abandona pe ai noștri. Este tot ce trebuie să înțeleagă toată lumea – atât cei din Ucraina, care sunt agresivi față de Rusia, cât și cei din Europa și din SUA. Dacă vor să negocieze, să negocieze. Însă noi o vom face doar pe baza intereselor noastre”, a subliniat Putin.
Ce interese au rușii? Să păstreze teritoriile alipite (”nu îi vom abandona pe ai noștri”) și să scoată NATO din Ucraina, cu reducerea la minim a forțelor armate ale Kievului. Orice altceva în plus reprezintă o aventură. Și ar putea fi luată în calcul doar dacă Occidentul decide, la fel de aventuros, să continue sprijinirea masivă a regimului Zelensky.
Încordarea mușchilor în ambele tabere, în mass-media și pe rețelele sociale, face parte din strategia de

Date fiind circumstanțele ultimilor trei ani, milioane de europeni au ajuns să dorească prăbușirea Occidentului prin orice mijloace. Chiar și cu un preț plătit personal, extrem de dureros, pe care puțini îl conștientizează. Întrebarea e cum ar arăta prima zi de după Apocalipsă.

Sigur că din fața ecranului de calculator e relativ ușor să schițezi scenarii în care politicienii-marionetă sunt băgați la pușcărie, pierd alegerile în competiție cu suveraniști onești (dacă or fi existând!) sau dispar odată cu revoltele populare cauzate de o criză economică majoră. Realitatea ar putea arăta complet diferit.

Entuziasmați după contraatacul eșuat al lui Zelensky, mulți visează un asalt final asupra Kievului, cucerirea Odesei și marșul triumfal până în Transnistria. Nu va fi un astfel de scenariu decât într-o situație limită, provocată de războinicii euroatlantiști.

Încă o dată: atât americanii, cât și rușii și-au văzut sacii în căruță, ultimii cu sacrificii umane. Afacerile urmează să se reașeze pe cele două fronturi economice, G7 și BRICS+. Agenda 2030 își urmează cursul, portofelul electronic va fi implementat, iar cine visează la un Superman capabil să răstoarne munții în favoarea simplilor cetățeni ar fi bine să-și recalibreze așteptările.

O eventuală eliberare de sub tutela globaliștilor va fi ori în plan personal, prin retragerea din marile comunități, ori printr-o revoltă populară într-un moment de maximă asuprire.

Autor: **Adrian Onciu**

Despre autor

editor